

ENS CAL NO OBLIDAR-HO

A mesura que una persona es fa gran, tendeix a poblar el seu món amb els records. I aquests s'acumulen, és clar, però n'hi ha que desapareixen per deixar lloc a d'altres que queden definitivament encastats a la memòria i configuren l'aventura vital de cadascú. A vegades, els records queden una mica entelats pel pas del temps, com si els evoquéssim a través d'una boira que té la virtut d'atenuar les ferides que ens han causat els moments desagradables i de reforçar, en canvi, la companyia que ens fan els bons. Amb el CADCi em passa una cosa així i em guardaria prou d'assegurar que allò que en recordo és un testimoniatge fidel.

Tot just a començaments del segon quart d'aquest segle, el meu pare tenia una botiga de material fotogràfic, al carrer Major de Gràcia, a tocar de la Rambla del Prat. En aquella època, jo tenia uns dotze anys, o sigui que Déu n'hi do del salt enrera que proposo. El meu pare no era dependent del comerç ni de la indústria, però era soci del CADCi. Potser -penso ara- com a protector o com a afiliat a la cooperativa. El cas és que en el clos familiar es parlava del CADCi amb el respecte que es mereixen les associacions modèliques. A mi em van apuntar al gimnàs de l'entitat i, a través de la boira que he esmentat abans, recordo haver assistit als cursos que s'impartien a l'última planta de l'edifici.

Però això és purament personal, no aporta res a l'enorme prestigi que tenia el CADCi, com a entitat catalanista que arribà a aplegar 20.000 socis. Mentre existí, va ocupar un lloc destacat en la nostra història i la seva desaparició com a conseqüència d'haver perdut una guerra, es va sumar a la tristesa col·lectiva.

Ens n'ha quedat un deute pendent, un rosec que no ens deixarà tranquils fins que siguin corregides les arbitriarietats qu encara ens humilien i afligeixen. Entre elles, el recobriment

total del CADCI, no tan sols com a entitat social i política -un esperit que s'ha mantingut-, sinó que ens sigui retornat el cos, uns béns que algú detenta indegudament.

En el número d'ACCIó aparegut el mes deembre de 1989, en Joan Triadú va publicar-hi un excel·lent article sota el títol "El CADCI, un nom de llegenda". És de debò un nom de llegenda, aquesta part de somni tan necessària a cada país per configurar, d'una manera plena, la seva personalitat.